

102450

Repertoriumnummer 2017/4891
Datum van uitspraak 29 mei 2017
Rolnummer 2015/AR/905

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op 28/5/18 € 0,00 BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hypotheekwet

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

eerste kamer
burgerlijke zaken

Aangeboden op - 6 JUNI 2017
Niet te registreren Soraya Kessels

COVER 01-00000867252-0001-0010-01-01-1

2015/AR/905

1. , vleeshandelaar, geboren te op en
wonende te , te
;
2. , met vennootschapszetel gevestigd te
en ingeschreven in de kruispuntbank der ondernemingen onder nr.

appellanten,

de eerste appellant is verschenen in persoon en werd bijgestaan door mr. Charlotte Pexters loco mr. Gerald Kindermans, advocaat te 3870 Heers, Steenweg 161 (ref.: 13/10020 – D1/T1 – 475548), die tevens verschenen is voor de tweede appellante;

tegen het vonnis van de vijfde kamer van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, van 16 oktober 2014, aldaar gekend onder nr. A.R. 13/1773/A;

tegen:

1. **DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR VAN HET VLAAMSE GEWEST**, bevoegd voor het grondgebied van de provincie Limburg, met diensten gevestigd te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19 bus 22;

vertegenwoordigd door mr. Andy Beelen loco mr. Christian Lemache, advocaat te 3800 Sint-Truiden, Tongersesteenweg 60 (ref.: 00009307/CL/CL);

2. , schoonmaakster, geboren te op en wonende te
;

verschenen noch in persoon, noch vertegenwoordigd door een advocaat;

geïntimeerden,

* * * * *

Gelet op het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, van 16 oktober 2014, dat op 11 maart 2015 werd betekend, alsmede het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van dit hof op 9 april 2015.

1. De feiten

De relevante feiten van huidige betwisting kunnen als volgt samengevat worden:

- bij dagvaarding betekend op 25 en 27 juli 2006 werd door de eerste geïntimeerde lastens de eerste appellant en de tweede geïntimeerde een herstellvordering ingesteld wegens een aantal bouwinbreuken aan hun woning gelegen te _____, zijnde de toenmalige gezinswoning van de eerste appellant en de tweede geïntimeerde;
- bij tussenvonnissen van 15 oktober 2008 werd de herstellvordering ontvankelijk verklaard, oordeelde de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren dat de meerwaarde een aangepaste en kennelijk redelijke sanctie uitmaakt, rekening houdend met de aard en omvang van de vastgestelde, niet-betwiste bouwovertradingen en werd er een deskundige aangesteld om een meerwaarde ingevolge de bouwinbreuken te ramen;
- bij eindvonnis van 28 april 2010 werden de eerste appellant en de tweede geïntimeerde *in solidum* veroordeeld tot betaling aan de eerste geïntimeerde van een meerwaardesom van 75.824,64 EUR, meer de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding;
- bij eindarrest van 13 september 2011 van het hof van beroep te Antwerpen werd de veroordeling tot deze meerwaardesom bevestigd;
- aangezien er niet werd overgegaan tot betaling van de meerwaarde, wenste de eerste geïntimeerde over te gaan tot uitvoering van het eindarrest van 13 september 2011; hij stelde toen vast dat het betreffende onroerend goed verkocht was;
- het betreffende onroerend goed werd bij notariële akte van 5 oktober 2009 verkocht aan de tweede appellante, opgericht op 12 april 2007 met de eerste appellant en de tweede geïntimeerde als zaakvoerders en aandeelhouders en met zetel op hetzelfde adres; volgens de eerste geïntimeerde werden de roerende goederen die zich in het betreffende goed bevonden ook toebedeeld aan deze vennootschap.

2. De voorafgaande rechtspleging

2.1. Op 19 september 2013 werd dagvaarding uitgebracht door de eerste geïntimeerde, zijnde de stedenbouwkundige inspecteur van het Vlaamse gewest, waarbij lastens de appellanten, zijnde de heer _____ en _____, en de tweede geïntimeerde, zijnde mevrouw _____, een pauliaanse vordering werd ingesteld.

2.2. Bij bestreden vonnis van 16 oktober 2014 werd(en):

- de vordering ontvankelijk en in de volgende mate gegrond verklaard:
- voor recht gezegd dat de verkoopovereenkomst van 5 oktober 2009 waarbij de eerste appellant en de tweede geïntimeerde de eigendom inzake het onroerend goed gelegen te _____, verkocht werd aan de tweede appellante, niet tegenstelbaar is aan de eerste geïntimeerde, alsmede verkoop van de roerende meubelende goederen in deze woonst;
- voor recht gezegd dat de eerste geïntimeerde zijn rechten kan uitoefenen alsof die overeenkomst niet zou zijn gesloten;
- de appellanten en de tweede geïntimeerde veroordeeld tot betaling van de kosten van het geding, in hoofde van de eerste geïntimeerde vastgesteld op 1.320,00 EUR rechtsplegingsvergoeding en 372,24 EUR dagvaardingskosten.

2.3. Het bestreden vonnis werd op 11 maart 2015 betekend.

3. De standpunten in hoger beroep

3.1. Op 9 april 2015 werd voor de appellanten, zijnde de heer _____ en _____, een verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd tegen de eerste geïntimeerde, zijnde de stedenbouwkundige inspecteur van het Vlaamse gewest, en de tweede geïntimeerde, zijnde mevrouw _____.

3.2. De appellanten vragen bij "syntheseberoepsbesluiten" neergelegd op de griffie op 30 september 2016:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- dienvolgens het bestreden vonnis te vernietigen en opnieuw recht doende:
 - de oorspronkelijke vordering van de eerste geïntimeerde ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;
 - de eerste geïntimeerde te veroordelen tot alle kosten van het geding, zowel in eerste aanleg als in graad van beroep, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding voorzien bij artikel 1022 Ger.W., begroot als volgt:
 - rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 1.440,00 EUR

- rechtsplegingsvegoeding hoger beroep: 1.440,00 EUR
- rolrecht hoger beroep: 210,00 EUR

3.3. De eerste geïntimeerde vraagt bij “aanvullende conclusie in hoger beroep” neergelegd op 1 augustus 2016:

- het hoger beroep te verwerpen als onontvankelijk, minstens ongegrond;
- het bestreden vonnis te bevestigen;
- de appellanten tevens te veroordelen tot de kosten van betekening d.d. 11 maart 2015, zijnde 295,82 EUR en de kosten van het hoger beroep, inclusief de rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep, in hoofde van de eerste geïntimeerde begroot op 1.440,00 EUR.

3.4. Ofschoon de tweede geïntimeerde regelmatig in kennis werd gesteld van de conclusie-termijnen en de rechtsdag, heeft zij noch conclusies noch stukken neergelegd en is zij niet verschenen op de zitting van 28 maart 2017.

De appellanten hebben de toepassing van artikel 747 § 2 Ger.W. gevraagd ten aanzien van de tweede geïntimeerde zodat het arrest ten aanzien van haar geacht wordt op tegenspraak te zijn geweest.

4. Beoordeling

4.1. Ontvankelijkheid van het hoger beroep

4.1.1. De eerste geïntimeerde vraagt in haar syntheseconclusies het hoger beroep onontvankelijk te verklaren. Op de zitting van 28 maart 2017 heeft zij bevestigd dat het hier een stijlformule betreft.

Het hoger beroep ten aanzien van de eerste geïntimeerde komt, naar vorm en termijn, onontvankelijk voor.

4.1.2. Op de zitting van 28 maart 2017 heeft het hof ambtshalve de vraag opgeworpen naar de onontvankelijkheid van het hoger beroep ten aanzien van de tweede geïntimeerde. De appellanten hebben mondeling standpunt ingenomen omtrent de vraag of zij belang hebben om hoger beroep in te stellen ten aanzien van de tweede geïntimeerde.

De appellanten kunnen enkel hoger beroep instellen tegen de partij met wie zij in eerste aanleg een geding hadden. Dat is hier niet het geval, daar tussen de appellanten en de tweede geïntimeerde geen vordering werd gesteld in eerste aanleg en daar deze partijen in eerste aanleg niet tegen elkaar hebben geconcludeerd.

Aangezien het voorliggende geschil niet kan gekwalificeerd worden als een onsplitsbaar geding in de zin van artikel 31 Ger.W., diende de tweede geïntimeerde ook niet overeenkomstig artikel 1053 Ger.W. in het hoger beroep mee betrokken te worden.

Het hoger beroep ten aanzien van de tweede geïntimeerde is derhalve onontvankelijk.

4.2. Grond van de betwisting

4.2.1. De eerste geïntimeerde heeft de pauliaanse vordering overeenkomstig artikel 1167 BW ingesteld ten aanzien van de appellanten en de tweede geïntimeerde die door de eerste rechter werd toegekend.

Ingevolge de betekening van het bestreden vonnis ten aanzien van de tweede geïntimeerde en bij gebrek aan het instellen van hoger beroep door de tweede geïntimeerde, heeft het bestreden vonnis ten aanzien van de tweede geïntimeerde kracht van gewijsde bekomen.

De pauliaanse vordering dient dan ook enkel nog beoordeeld te worden ten aanzien van de appellanten. Zij betwisten dat de voorwaarden voor deze vordering voldaan zijn.

4.2.2. Bij artikel 1167, eerste lid BW wordt voorgeschreven:

“Zij (bedoeld wordt: de schuldeisers) kunnen ook in hun eigen naam opkomen tegen de handelingen die hun schuldenaar verricht heeft met bedrieglijke benadeling van hun rechten.”

Het instellen van de pauliaanse vordering, bedoeld bij de hierboven geciteerde wetsbepaling, is onderworpen aan de hiernavolgende voorwaarden:

- de eisende partij moet schuldeiser zijn van de verwerende partij;
- die schuldvordering moet ontstaan zijn vooraleer de bedrieglijke handeling door de schuldenaar wordt gesteld;
- de handeling van de schuldenaar moet de schuldeiser benadelen;
- er moet sprake zijn van bedrog in hoofde van de schuldenaar;
- indien de handeling van de schuldenaar een rechtshandeling ten bezwarende titel is, moet de medeplichtigheid van de derde worden bewezen.

4.2.3. Er is geen discussie tussen partijen dat de eerste geïntimeerde de schuldeiser is van de eerste appellant ingevolge het arrest van het hof van beroep van 13 september 2011.

4.2.4. Op grond van de anterloriteitsvoorwaarde moet de schuldeiser die een pauliaanse vordering instelt, titularis zijn van een schuldvordering die ontstaan is voor de bedrieglijke handeling. Dit vereiste wordt ruim opgevat vermits wordt aanvaard dat het voldoende is dat de oorzaak van de schuldvordering dateert van vóór de bedrieglijke handeling, zonder dat de schuldvordering op dat ogenblik reeds opeisbaar moet zijn.

De anterioriteitsvereiste is bijgevolg voldaan in huidig geval, daar zoals de eerste rechter terecht aanhaalde, de herstellvordering reeds dateert van 25 januari 2006, de Hoge Raad voor het Herstelbeleid een eenstuidend advies gaf op 20 februari 2006 en de dagvaarding van de eerste appelland dateert van 25 juli 2006. Daarenboven oordeelde de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren reeds in het tussenvonnis van 15 oktober 2008, dus ruim voor de notariële akte van 5 oktober 2009, dat de meerwaarde een aangepaste en kennelijk redelijke sanctie uitmaakt, rekening houdend met de aard en omvang van de vastgestelde, niet-betwiste bouwovertradingen en werd er een deskundige aangesteld om een meerwaarde ingevolge de bouwinbreuken te ramen.

4.2.5. De voorwaarde van benadeling van de schuldeiser moet ruim worden opgevat. Niet vereist is dat de gewraakte rechtshandeling leidt tot insolvabiliteit of tot toename van insolvabiliteit van de schuldenaar. Het volstaat dat het vermogen van de schuldenaar door de handeling nadelig wordt beïnvloed, bijvoorbeeld doordat zijn samenstelling wordt gewijzigd in die zin dat de vervangende vermogenselementen gemakkelijker dan de vroegere ten nadele van de schuldeisers kunnen worden gemanipuleerd en derhalve de uitvoeringsmogelijkheden van de schuldeisers worden beperkt (vgl. Cass. 5 januari 2006, *Arr. Cass.* 2006, 40).

De eerste rechter oordeelde terecht dat de betwiste overdracht de verhaalsmogelijkheden van de eerste geïntimeerde in belangrijke mate beperkt en alleszins uitgesloten wat betreft de woning. De appellanden halen geen argumenten aan die afbreuk doen aan die motivering. Wel betwisten de appellanden dat de roerende goederen die zich bevonden in de woning, ook zijn overgemaakt aan de tweede appellante.

Enig bewijs ligt hier niet van voor. Uit de neergelegde notariële akte van 5 oktober 2009 kan niet afgeleid worden dat deze roerende goederen ook het voorwerp van de verkoop uitmaakten. Uit stuk nr. 4 van de eerste geïntimeerde (zijnde het schrijven van gerechtsdeurwaarder van 12 juli 2013 en de bijgevoegde betalingsbewijzen) blijkt daarentegen dat deze goederen werden aangekocht door de tweede appellante en niet door de eerste appelland en de tweede geïntimeerde aan de tweede appellante werden overgemaakt.

4.2.6. Opdat van bedrog sprake zou zijn, is niet vereist dat de schuldenaar gehandeld heeft met het oogmerk om te benadelen. Voor de schuldeiser volstaat het te bewijzen dat de handeling abnormaal was en dat de schuldenaar heeft gehandeld met de wetenschap dat de schuldeisers daardoor werden benadeeld. Een handeling wordt abnormaal geacht indien zij niet kan worden verantwoord in het raam van een normaal beheer van een vermogen.

Het volstaat dat de schuldenaar dat wist of redelijkerwijs behoorde te weten.

Het hof verwijst naar de verschillende elementen die de eerste rechter aanhaalde teneinde het bedrog in hoofde van de eerste appellant vast te stellen en sluit zich hierbij aan. Deze feitelijke gegevens zijn nog steeds van toepassing in hoofde van de eerste appellant.

De bewering van de eerste appellant dat de verkoop niet abnormaal was, maar ingegeven was door financiële problemen, wordt ook in hoger beroep niet bewezen. De bewijzen dat de eerste appellant in de gevangenis verbleef en van één dwangbevel voor het bedrag van 857,23 EUR, zijn ter zake een onvoldoende bewijs. Er worden nog steeds geen bewijzen bijgebracht dat de verkoopprijs door de eerste appellant en zijn toenmalige echtgenote, zijnde de tweede geïntimeerde, werd aangewend om hun schulden af te lossen.

Daarenboven brengt de eerste appellant geen bewijs bij dat hij niet meer ingeschreven is op het betreffende adres. Zoals de eerste geïntimeerde terecht opmerkt, wordt in de hoofding van de syntheseconclusies als adres

” aangebracht, nadat de eerste geïntimeerde hieromtrent opmerkingen in zijn conclusies heeft gemaakt, zonder dat er een bewijs voorligt dat zijn adres in het bevolkingsregister zou gewijzigd zijn.

De beweringen van de appellanten omtrent hun financiële situatie op biz. 9 van hun syntheseconclusies zijn loutere beweringen die door geen enkel stuk worden gestaafd.

4.2.7. De notariële akte van 5 oktober 2009 is een rechtshandeling ten bezwarende titel. Bijgevoegd behoort het de eerste geïntimeerde de medeplichtigheid van de derde bij de aangevochten rechtshandeling te bewijzen.

Opdat aan de voorwaarde van medeweten van de derde is voldaan, is het niet vereist dat de derde de intentie heeft om te schaden. Het volstaat dat de derde op de hoogte is of redelijkerwijs behoort te zijn van het manoeuvre van de schuldenaar. Feitelijke omstandigheden zoals het abnormaal karakter van de aangevochten rechtshandeling, de begeleidende omstandigheden zoals de chronologie, de hoedanigheid van de partijen en de aard van de rechtshandeling, kunnen daarbij in aanmerking worden genomen.

De eerste appellant en de tweede geïntimeerde waren de aandeelhouders en de zaakvoerders van de tweede appellante ten tijde van de overdracht zodat de eerste rechter terecht oordeelde dat de medeplichtigheid van de tweede appellante vaststaat. De appellanten halen geen argumenten aan die afbreuk doen aan die motivering.

4.2.8. Uit wat voorafgaat volgt dat hier is voldaan aan alle voorwaarden van de pauliaanse vordering bedoeld bij artikel 1167 BW. De sanctie van de pauliaanse vordering is de niet-tegenwerpbaarheid van de gewraakte rechtshandeling aan de benadeelde schuldeiser die de vordering heeft ingesteld. De niet-tegenstelbaarheid geldt evenwel enkel voor de overdracht

van het onroerend goed, daar er geen bewijs voorligt dat de roerende goederen in de woning door de eerste appellant en de tweede geïntimeerde aan de tweede appellante werden overgedragen. Enkel op dit punt is het hoger beroep gegrond.

5. De gerechtskosten

De appellanten dienen als de in het ongelijk gestelde partij beschouwd te worden, daar de pauliaanse vordering wat betreft het belangrijkste vermogensonderdeel, nl. het onroerend goed, gegrond blijft en zij dienen dan ook de gerechtskosten te dragen met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

De eerste geïntimeerde vordert ten onrechte tevens de betekeningskosten vanwege de appellanten.

De kosten van expeditie en van de betekening van het bestreden vonnis zijn geen kosten in de zin van artikel 1017 Ger.W. waarin de in het ongelijk gestelde partij verwezen wordt, maar kosten van tenuitvoerlegging in de zin van artikel 1024 Ger.W.

6. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak, bij toepassing van artikel 747 § 2 Ger.W. ten aanzien van de tweede geïntimeerde.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof:

- verklaart het hoger beroep van de appellanten ten aanzien van de eerste geïntimeerde ontvankelijk doch grotendeels ongegrond;
- verklaart het hoger beroep van de appellanten ten aanzien van de tweede geïntimeerde onontvankelijk;
- bevestigt het bestreden vonnis met de enige wijziging dat de zinsnede in het beschikkend gedeelte "alsmede verkoop van de roerende meubelende goederen in deze woonst", wegvalt;
- veroordeelt de appellanten tot de kosten van het hoger beroep en deze aan de zijde van de eerste geïntimeerde gevallen kosten worden geacht te zijn aangehouden bij gebrek aan begroting en vereffent deze aan de zijde van de tweede geïntimeerde gevallen kosten

R

als volgt: rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 1.440,00 EUR.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **NEGENENTWINTIG MEI TWEE-DUIZEND ZEVENTIEN** door:

M. BLEYENBERGH

raadsheer, dd. voorzitter

R. LYEN

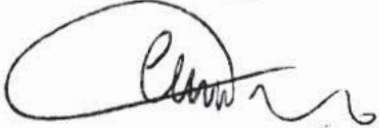
raadsheer

H. COENEN

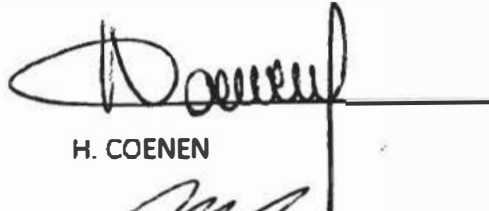
raadsheer

G. VELTMANS

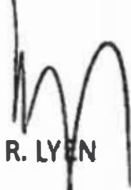
griffier

G. VELTMANS

H. COENEN

R. LYEN

M. BLEYENBERGH

